

DAN SIMMONS

PÁD HYPERIONU

SPEV HYPERIONU

Ljndeni

Pád Hyperionu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Dan Simmons
Pád Hyperionu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DAN SIMMONS

P Á D
H Y P E R I O N U

Z angličtiny preložil
Michal Jedinák

Verše prebásnila
Jana Bálíková

Ljndeni

Dan Simmons: *The Fall of Hyperion*

Copyright © 1990 by Dan Simmons

All rights reserved.

Translation © Michal Jedinák, 2025

Poems translation © Jana Báliková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN (v tlačenej verzii) 978-80-566-4440-9 (1. zverejnenie, 2025)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4514-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4515-4 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4516-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

*Venujem Johnovi Keatsovi,
ktorého meno je vpísané do večnosti.*

„Môže Boh hrať zmysluplnú hru s vlastným stvorením?
Môže akýkoľvek stvoriteľ, bez ohľadu na obmedzenia, hrať
zmysluplnú hru s vlastným stvorením?“

– NORBERT WIENER: **Boh a golem, spol. s r. o.**

„... Nejestvujú azda vyššie bytosti, ktoré zabávajú elegantné, no inštinktívne stavy mojej mysle, tak ako mňa pobaví ostražitosť fretky či plachosť lane? Hoci pouličná šarvátka je hodná opovrhnutia, energia do nej vložená stojí za povšimnutie... Vyšším bytostiam by naše myšlienky mohli znieť podobne – hoci mylné, predsa len hodné povšimnutia. V tom práve spočíva podstata poézie...“

– JOHN KEATS v liste bratovi

„Predstavivosť sa dá prirovnať k Adamovmu snu – zobudil sa do jeho pravdy.“

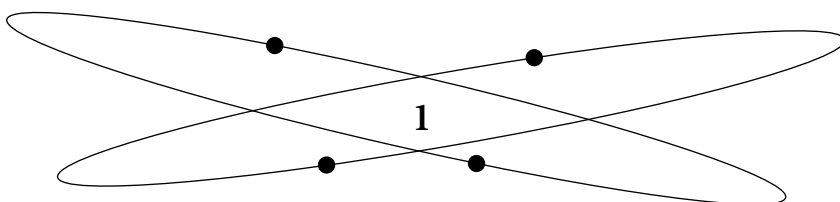
– JOHN KEATS v liste priateľovi

PRVÁ ČASŤ

V DEŇ, KEĎ FLOTILA vyrazila do vojny, v posledný deň starého života, ma pozvali na večierok. Večierky sa v ten deň konali na každom z vyše sto-päťdesiatich svetov Siete, no tento bol jediný, na ktorom naozaj záležalo.

Prijatie pozvánky som potvrdil cez infosféru, uistil som sa, že moje najelegantnejšie sako je čisté, dôkladne som sa okúpala a oholila, s pedantskou starostlivosťou som sa obliekala a pomocou jednorazového diskla-vu na pozývacom čipe som sa v stanovený čas tansportoval z Vyhliadky na Tau Ceti Centrum.

Na tejto poglobuli TC² bol večer a zlatisté lúče slabnúceho slnka osvetľovali kopce a údolia Jelenieho parku, sivé veže administratívneho komplexu ďaleko na juhu, smutné vŕby a ohnivé paprade, ktoré lemovali brehy rieky Téthys, a biele stĺporadia Vládneho domu. Na večierok prichádzali tisíce hostí, ale zamestnanci bezpečnostnej služby privítali každého jedného z nás. Pravosť pozývacích kódov overili porovnaním so vzorkami DNA, načo nám uhladeným gestom ruky ukázali cestu k baru a švédskym stolom.

„Pán Joseph Severn?“ zdvorilo sa opýtal sprievodca.

„Áno,“ klamal som. Hoci som to meno teraz používal, nikdy to nebola moja identita.

„Výkonná riaditeľka Gladstoneová by sa s vami neskôr stále rada stretla. Oznámime vám, keď bude k dispozícii.“

„Výborne.“

„Keby ste zatúžili po občerstvení alebo zábave, ktorá momentálne nie je k dispozícii, iba svoje želanie nahlas vyslovte a dozor sa vám ho pokúsi splniť.“

S úsmevom som prikývol a vzdialil som sa od sprievodcu. Neprešiel som ani desať krokov, keď sa obrátil k ďalším hosťom, ktorí zostupovali z plošiny terminexu.

Zo svojho miesta na nízkom pahorku som mal výhľad na niekoľko tisíc hostí roztrúsených na niekoľkých stovkách akrov udržiavaného trávnik. Mnohí sa prechádzali pomedzi háje z tvarovaných kríkov a stromov. Nad trávnikom, na ktorom som stál, sa rozprestierali reprezentatívne záhrady, na ich široký pás už dopadali tieň línie stromov pozdĺž rieky a za nimi sa týčila majestátna budova Vládneho domu. Na vzdialenom nádvorí hrala kapela a skryté reproduktory prenášali hudbu aj do najodľahlejších kútov Jelenieho parku. Od portálu tansportéra vysoko nad nami neprestajne prúdila špirálovitá kolóna elektromagnetických vozidiel. Chvíľu som sledoval, ako pestro odetí pasažieri vystupujú na plošinu neďaleko terminexu pre chodcov. Fascinovala ma rozmanitosť vznášadiel: večerné svetlo sa neligotalo iba na karosériách štandardných Vikkenov, Altzov a Sumatsosov, ale aj na rokokových palubách levitačných lodí a kovových trupoch prastarých klzarov, ktoré boli starožitnosťami ešte počas existencie Starej Zeme.

Po dlhom, miernom svahu som zišiel k rieke Téthys a k mólu, na ktoré vyvrhovala cestujúcich neveriteľná zbierka riečnych plavidiel. Téthys bola jediná celosieťová rieka, čo tiekla cez permanentné tansportérové portály časťou viac ako dvesto planét a mesiacov, a ľudia, ktorí žili okolo jej brehov, patrili k najbohatším v Hegemónii. Dokazovali to aj ich lode: veľké krížniky so strieľňami, trojstážňové plachetnice, päťposchodové výletné lode, mnohé už na prvý pohľad vybavené levitačnými prístrojmi, elegantné obytné člny, zjavne s vlastnými tansportérmi, malé plávajúce ostrovy importované z oceánov Maui-Zmluvy, športové motorové člny a ponorky spreď Hidžry, rôzne ručne vyrezávané námorné EMV-čka z Vektorovej Renesancie a niekoľko moderných všestranných jacht, ktorých obrysy zakrývali súvislé reflexné ovály silových polí.

Hostia, ktorí z plavidiel vystúpili, neboli o nič menej nápadní a pôsobiví ako ich dopravné prostriedky: osobný štýl návštevníkov siahal

od konzervatívnej večernej garderóby spreď Hidžry na telách, ktorých sa Poulsenovej kúra očividne ani nedotkla, až po najnovšie móďne výstrelky z TC² natiiahnuté na postavách tvarovaných najslávnejšími ARN-istami v Sieti. Kráčal som ďalej, iba na chvíľu som sa pristavil pri dlhom stole, aby som si na tanier naložil rozbif, šalát, filé z nebeského kalmára, parvatské karí a čerstvý chlieb.

Kým som si neďaleko záhrad našiel miesto na sedenie, na svet padol súmrak a vychádzali hviezdy. Mestské osvetlenie a svetlá administratívneho komplexu dnes večer stlmili kvôli prehliadke flotily a nočná obloha Tau Ceti Centra bola najjasnejšia za posledných niekoľko storočí.

Žena kúsok odo mňa ku mne obrátila hlavu a usmiala sa. „Určite sme sa už niekde videli.“

Úsmev som jej opätovaoval s istotou, že sme sa nikdy nestretli. Bola veľmi atraktívna, približne dvakrát staršia – háďal som jej necelých šesťdesiat štandardných rokov –, no vďaka peniazom a Poulsenovej kúram nevyzerala ani na mojich dvadsaťšesť. Kožu mala takú bielu, že takmer presvitala. Vlasy zapletené do vrkočov si stočila do stúpajúceho uzla. Jej prsia, väčšmi odhalené ako zakryté šatami z jemnej látky, boli dokonalé. Oči mala kruté.

„Možno,“ odvetil som, „aj keď sa mi to zdá nepravdepodobné. Volám sa Joseph Severn.“

„Pravďaže,“ prikývla. „Ste umelec!“

Nebol som umelec. Bol som... býval som básnik. No Severnova identita, ktorú som prijal pred rokom po smrti a znovuzrodení svojej pravej osobnosti, zo mňa robila umelca. Stálo to v mojej zložke vo Všesneme.

„Spomenula som si,“ zasmiala sa lady. Klamala. Cez svoje drahé komlogové implantáty sa pripojila k infosfére.

Ja som nepotreboval prístup – to nemotorné, zbytočné slovo som napriek jeho historickému významu neznášal. Stačilo mi v duchu zavrieť oči a bol som rovno v infosfére. Obchádzal som nedbanlivé bariéry Všesnemu, ponáral sa pod vlny povrchových dát a sledoval som žiarivý prameň jej prístupovej pupočnej šnúry ďaleko do tmavých hĺbok „bezpečného“ informačného toku.

„Volám sa Diana Philomelová,“ predstavila sa. „Môj manžel je sektorový dopravný administrátor pre Sol Draconi Septem.“

S prikývnutím som prijal jej podávanú ruku. O fakte, že kým manžela jeho politickí mecenáši nepovýšili do funkcie na Sol Draconi, pôsobil na Nebeskej bráne ako hlavný vyjednávač za odbory čističov plesní, sa nezmienila. Nespomenula, že kedysi bývala Dinee Teatsová, lacná šľapka a hosteska pre zástupcov Stredožumpových pustatín... že ju dva razy zatkli za zneužívanie Záblesku minulosti, pričom druhý raz vážne zranila medika v útulku... ani že ako deväťročná otráвила nevlastného brata, lebo sa vyhrážal, že povie otčimovi o jej stretnutiach s baníkom z Náplavového mesta menom...

„Teší ma, madam Philomelová.“ Ruku mala teplú a dľaň mi stískala o sekundu dlhšie, než bolo vhodné.

„Nie je to vzrušujúce?“ vydýchla.

„Prosím?“

Širokým gestom zahrnula nočnú oblohu, rozsvecujúce sa žiarivé gule, záhrady aj zástupy ľudí. „Večierok, vojna a všetko ostatné,“ odvetila.

Usmial som sa, prikývol a ochutnal som pečenú roštenku. Mäso bolo krvavé a naozaj dobré, ale na jazyku som zacítil náznak slanej chuti lusuských klonovacích nádrží. Kalmár sa mi zdal autentický. Obsluha nám ponúkala šampanské, ochutnal som to svoje. Bolo podradnej kvality. Dobré víno, škótska whisky a káva sa po smrti Starej Zeme stali nenahraditeľnými tovarmi. „Myslíte si, že vojna je nevyhnutná?“ spýtal som sa.

„To si píšete, že je nevyhnutná.“ Diana Philomelová otvorila ústa, no odpovedal mi jej manžel. Prišiel od chrbta a sadol si na falošný kmeň stromu, na ktorom sme jedli. Bol to veľký muž, najmenej o poldruha stopy vyšší ako ja. Pravdaže, som dosť nízky. Spomienky mi hovoria, že kedysi som o sebe napísal posmešnú báseň, v ktorej som sa nazval „... pán John Keats, päť stôp vysoký“, hoci v skutočnosti mám o palec viac. Za čias Napoleona a Wellingtona, keď bola priemerná výška mužov päť stôp a šesť palcov, som bol trochu nižší, no dnes, keď muži z planét s priemernou gravitáciou dosahujú výšku od šiestich až po takmer sedem stôp, som bol prakticky trpaslík. Viditeľne som nemal svaly ani postavu na to, aby som mohol tvrdiť, že pochádzam zo sveta s vysokou gravitáciou, takže v očiach iných som bol iba nízky. (Vyššie uvádzam jednotky, v ktorých uvažujem. Zo všetkých mentálnych výziev, pred ktorými som stál od svojho znovuzrodenia

v Sieti, je schopnosť myslieť v metrickej sústave najťažšia. Niekedy sa o to ani nepokúšam.)

Obrátil som sa k Dianinmu manželovi Hermundovi Philomelovi. „Prečo je vojna nevyhnutná?“

„Lebo si o ňu *koledovali*,“ zavrčal obor. Bol to typ, ktorý škripe zubami a zatína líčne svaly. Nemal takmer nijaký krk a jeho podkožná brada sa zjavne vzpierala depilačnému krému, žiletkám aj holiacemu strojčeku. Ruky mal o polovicu širšie ako ja a oveľa mocnejšie.

„Aha,“ odvetil som.

„Tí prekliati Vydedenci si ju prakticky vyžiadali,“ vyšperkoval svoj argument. „Srali sa do nás na Bressii a teraz sa do nás serú na... v... akosatovolá...“

„V sústave Hyperionu,“ doplnila ho manželka, ktorá mi celý čas hľadela do očí.

„Hej,“ pritakal jej manžel a pán. „V sústave Hyperionu. Nedali nám pokoj, preto teraz musíme ísť za nimi a ukázať im, že Hegemónia si nedá brnkať po nose. Chápete?“

Pamäť mi napovedala, že ako chlapca ma poslali do akadémie Johna Clarka na Enfelde, kde som stretol nejedného podobného surovca s malým mozgom a veľkými päšťami. Po príchode som sa im vyhýbal a pochleboval som im. Po matkinej smrti, keď sa svet zmenil, som do nich svojimi malými pästičkami hádzal kamene, a keď mi rozbili nos a uvoľnili zuby, vstal som zo zeme a opäť sa rozohnal.

„Rozumiem,“ mierne som odvetil. Môj tanier bol prázdny. Zvyšok mizerného šampanského som pozdvihol na zdravie Diany Philomelovej.

„Nakreslite ma,“ požiadala.

„Prosím?“

„Nakreslite ma, pán Severn. Ste umelec.“

„Maliar.“ Bezmocne som zdvihol prázdnu ruku. „Obávam sa, že nemám nástroje.“

Diana Philomelová siahla do vrečka manželovej tuniky a podala mi svetelné pero. „Nakreslite ma. Prosím.“

Začal som kresliť. Portrét vznikol vo vzduchu medzi nami, čiary stúpali, klesali a ohýbali sa ako neónové vlákna drôtovej sochy. Okolo nás sa zhromaždil menší dav divákov. Po dokončení som zožal vlažný potlesk.

Kresba nebola zlá. Vystihovala dlhú, zmyselnú krivku krku dámy, vysoký uzol zapletených vlasov, výrazné lícne kosti... dokonca aj nenápadný dvojznačný lesk v očiach. Bolo to najlepšie, čo som dokázal nakresliť po RNA liekoch a lekciami, ktoré boli súčasťou prípravy na novú osobnosť. Skutočný Joseph Severn by to zvládol lepšie. Videl som to na vlastné oči. Pamätám si, ako ma skicoval, keď som poležiačky zomieral.

Madam Diana Philomelová žiarila spokojnosťou. Pán Hermund Philomel na mňa zlovestne zazeral.

Ozval sa výkrik: „Tam sú!“

Dav zašumel, vydýchol a stíchol. Žiarivé gule a záhradné lampy zoslabli a zhasli. Tisíce hostí zdvihli oči k oblohe. Portrét som vymazal a svetelné pero som strčil späť do vrečka Hermundovej tuniky.

„Flotila,“ vyhlásil elegantný starší muž v čiernej slávnostnej uniforme SÍL. Zdvihol ruku s pohárom, aby niečo ukázal svojej mladej spoločníčke. „Práve otvorili portál. Prieskumníci prejdú prví, po nich sprievodné kozmické fakle.“

Vojenský tamsportér sa z nášho miesta nedal vidieť. Myslím, že aj vo vesmíre by vyzeral iba ako obdĺžniková anomália na pozadí hviezd. No fúzne plamene prieskumných lodí boli veľmi zreteľné – najskôr ako roj svätajánskych mušiek alebo iného žiarivého hmyzu, potom, keď začali hlavné motory a zniesli sa do cislunárnej dopravnej oblasti sústavy Tau Ceti, ako planúce kométy. Ďalší hromadný výdych sa vzniesol do vzduchu po tom, čo sa nad nami zhmotnili kozmické fakle s ohnivými chvostami stokrát dlhšími ako u prieskumných lodí. Nočnú oblohu TC² zjazvili od zenitu po horizont zlatočervené pruhy.

Kdesi sa objavil zárodok potlesku a o niekoľko sekúnd sa nad poľami, trávnikmi a záhradami Jelenieho parku okolo Vládneho domu vznášal mohutný aplauz a búrlivé výkriky. Slávnostne oblečený dav miliardárov, vládnych predstaviteľov a členov vznešených rodov zo stoviek svetov zabudol na všetko okrem šovinizmu, v ľuďoch sa po vyše poldruha storočí spánku opäť prebudila túžba po vojne.

Ja som netlieskal. Nepovšimnutý okolím som dokončil svoj prípitok – tentoraz nie na lady Philomelovú, ale na neutíchajúcu hlúposť svojej rasy – a prevrátil som do seba zvyšok šampanského. Bolo vyšumené.

Nad našimi hlavami sa do planetárnej sústavy premiestnili významnejšie lode flotily. Po najjemnejšom dotyku infosféry – jej povrch rozvíril príval nových informácií, až pripomínal rozbúrenú morskú hladinu – som sa dozvedel, že jadro flotily vesmírnych SÍL tvorí viac než sto veľkých spinových lodí: matné čierne útočné krížniky, ktoré vyzerali so spustenými štartovacími ramenami ako letiace oštepky; velitelské lode, nádherné a nemotorné ako meteory z čierneho kryštálu; vypuklé torpédové kozmické fakle; strážne člny na ochranu periferie roja, väčšmi energia ako hmota, so silovými poľami nastavenými na stopercentný odraz, takže vyzerali ako žiarivé zrkadlá, v ktorých sa odráža Tau Ceti a stovky ohnivých chvostov okolo nich; rýchle krížniky, ktoré sa mihali ako žraloky v pomalších húfoch vesmírnych lodí; ťažkopádne vojenské transportéry s tisíckami vojakov pechotných SÍL v beztiažových kójach; a desiatky podporných lodí – fregaty, rýchle útočné stíhače, torpédo-borce, pomocné holokomové člny a samotné skokové lode (gigantické dvanásťsteny s nepreberným množstvom antén a senzorov).

Okolo flotily sa v bezpečnej vzdialenosti pod kontrolou letového stredu premávali jachty, solárne a súkromné vnútro systémové lode, ktorých plachty zachytávali slnečné svetlo a odrážali majestátnosť flotily.

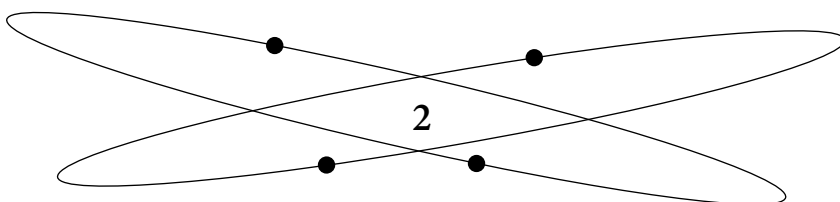
Hostia v areáli Vládneho domu výskali a tleskali. Džentlmen v čiernej uniforme SÍL ticho plakal. Skryté kamery a širokopásmové snímkovače tú slávnostnú chvíľu prenášali na všetky planéty Siete a cez holokomy aj na desiatky svetov mimo nej.

Zostal som sedieť a krútil som hlavou.

„Pán Severn?“ Nado mnou stála členka bezpečnostnej stráže.

„Áno?“

Kývla smerom k vile. „Výkonná riaditeľka Gladstoneová sa chce s vami stretnúť.“

KAŽDÉ OBDOBIE PLNÉ nezhôd a nebezpečenstva akoby splodilo vodcu vhodného práve pre dané časy, politického veľikána, ktorého absencia sa spätne pri čítaní dejín javí nepredstaviteľná. Pre našu Poslednú éru bola takou vedúcou osobnosťou Meina Gladstoneová, hoci nikomu by ani vo sne nenapadlo, že úloha spísať pravdu o nej a o jej časoch pripadne práve mne.

Gladstoneovú tak často prirovnávali k historickej postave Abrahama Lincolna, že keď ma pred ňu v ten večer osláv flotily napokon priviedli, napoly ma prekvapilo, že na sebe nemá čierny redingot a na hlave cylinder. Výkonná riaditeľka Senátu a hlava vlády, ktorá slúžila sto tridsiatim miliardám ľudí, mala oblečený sivý oblek z mäkkej vlny a nohavice s tunikou jej zdobila iba nenápadná červená lemovka okolo švov a manžiet. Nepripomínala mi Abrahama Lincolna... ba ani Alvarezovú-Tempovú, druhú najobľúbenejšiu hrdinku z dávnych čias, ktorej bola Gladstoneová podľa tlače dvojníčkou. Podľa mňa vyzerala iba ako stará dáma.

Meina Gladstoneová bola vysoká a chudá, ale črty mala väčšmi orlie ako lincolnovské: oblý nos podobný zobáku, ostré líčne kosti, široké výrazné ústa s tenkými perami a dvíhajúca sa vlna sivých vlasov, ktoré naozaj pripomínali perie. No na mňa z jej vzhľadu najsilnejšie zapôsobili veľké, hnedé a nekonečne smutné oči.

Neboli sme sami. Zaviedli ma do dlhej miestnosti s mäkkým osvetlením, lemovanej drevenými policami so stovkami tlačných kníh. Podlhovastý holorám simuloval okno s výhľadom na záhrady. Práve končili nejaké stretnutie a v polkruhu okolo Gladstoneovej stola stálo alebo sedelo asi desať mužov a žien. Výkonná riaditeľka sa so založenými rukami mimovoľne opierala o jeho predok. Keď som vstúpil, zdvihla hlavu.

„Pán Severn?“

„Áno.“

„Ďakujem, že ste prišli.“ Jej hlas som poznal z tisícov diskusií Všesnemu. Vek mu dodal drsné zafarbenie a tón jemný ako drahý likér. Preslávila sa prízvukom, v ktorom sa spájala precízna syntax s takmer zabudnutou melódiou angličtiny spreď Hidžry, ktorá sa dnes vyskytovala iba v oblastiach riečnych delť jej domovskej planéty Patawpha. „Páni a dámy, dovoľte, aby som vám predstavila Josepha Severna,“ obrátila sa k prítomným.

Niekoľkí prikývli, hoci bolo zjavné, že vôbec netušia, čo tam robím. Gladstoneová v predstavovaní nepokračovala, no všetkých som identifikoval dotykom infosféry: traja členovia kabinetu, vrátane ministra obrany, dvaja náčelníci štábu SÍL, dvaja asistenti, štyria senátori, vrátane vplyvného senátora Kolčeva, a projekcia člena rady TechnoJadra známeho pod menom Albedo.

„Pána Severna sme pozvali, aby do jednaní priniesol umeleckú perspektívu,“ oznámila výkonná riaditeľka.

Generál pozemných SÍL Morpurgo vyprskol do smiechu. „Umeleckú perspektívu? Pri všetkej úcte, výkonná riaditeľka, čo to, dopekla, znamená?“

Gladstoneová sa usmiala. Namiesto odpovede sa opäť obrátila ku mne. „Čo hovoríte na prelet flotily, pán Severn?“

„Je to pekné,“ odvetil som stručne.

Generál Morpurgo zachrochtal. „Pekné? Pozerá sa na najväčšiu prehliadku vesmírnych palebných síl v dejinách galaxie a povie, že je to pekné?“ Zvrtol sa k druhému príslušníkovi armády a pokrútil hlavou.

Gladstoneovej úsmev sa nezmenšil. „A čo vojna?“ opýtala sa ma. „Máte nejaký názor na náš pokus zachrániť Hyperion pred barbarskými Vydedencami?“

„Je to hlúpe.“

V miestnosti sa rozhostilo hrobové ticho. Prieskum vo Všesneme, ktorý prebiehal v reálnom čase, ukazoval deväťdesiatosempercentný súhlas s rozhodnutím výkonnej riaditeľky nevzdať sa koloniálnej planéty Hyperion v prospech Vydedencov, ale bojovať. Gladstoneovej politická budúcnosť závisela od pozitívneho výsledku konfliktu. Muži a ženy v miestnosti boli kľúčové postavy pri tvorbe stratégie, rozhodnutí o invázii a realizácii logistických prác. Ticho sa predlžovalo.

„Prečo je to hlúpe?“ jemne sa opýtala Gladstoneová.

Neurčito som mykol pravou rukou. „Hegemónia nebola vo vojne od svojho vzniku pred siedmimi storočiami. Je pochabé takýmto spôsobom testovať pevnosť jej základov.“

„Nebola vo vojne?!“ zvolal generál Morpurgo. Mohutnými rukami si zovrel kolená. „Ako potom, doparoma, nazývate Glennonovu-Heightovu vzburu?“

„Vzbura,“ odsekol som. „Povstanie. Policajná akcia.“

Senátor Kolčev vyceril zuby v neveselom úsmeve. Pochádzal z Lususu a bol väčšmi hora svalov ako človek. „Flotila v pohotovosti,“ zavrčal, „pol milióna mŕtvych, dve divízie SÍL vyše roka nasadené v bojoch... Tomu hovoríte policajná akcia, synak?“

Neodpovedal som.

Leigh Hunt, starší muž s výzorom pacienta chorého na suchoty a údajne Gladstoneovej najbližší pobočník, si odkašlal. „Názor pána Severna je zaujímavý. Kde vidíte rozdiel medzi týmto... hm... konfliktom a vojnou s Glennonom-Heightom, pane?“

„Glennon-Height bol bývalý dôstojník SÍL.“ Uvedomoval som si, že im nehovorím nič nové. „Vydedenci sú niekoľko storočí veľkou neznámou. Sily vzbúrencov sme poznali a ich potenciál sa dal ľahko odhadnúť. Roje Vydedencov sa od Hidžry pohybujú mimo Siete. Glennon-Height operoval v rámci protektorátu, prepádaval svety vzdialené nanajvýš dva mesiace časového dlhu od Siete. Hyperion sa nachádza tri roky od najbližšieho vojenského stanoviska na Parvati.“

„Myslíte si, že nič z toho nám nenapadlo?“ spýtal sa generál Morpurgo. „A čo bitka o Bressiu? S Vydedencami sme si v nej už zmerali sily. Nebolo to nijaké... povstanie.“

„Ticho, prosím,“ požiadal Leigh Hunt. „Pokračujte, pán Severn.“

Opäť som mykol rukou. „Hlavný rozdiel je v tom, že tentoraz ide o Hyperion.“

Jedna z prítomných žien, senátorka Richeauová, prikývla, akoby som tým všetko vysvetlil. „Bojíte sa Rapíra,“ hádala. „Patríte k Cirkvi posledného pokánia?“

„Nie. Nie som člen Rapírovho kultu.“

„Kto teda ste?“ dožadoval sa odpovede Morpurgo.

„Umelec,“ klamal som.

Leigh Hunt sa usmial a obrátil sa ku Gladstoneovej. „Súhlasím, že sme potrebovali túto perspektívu na vytriezvenie, výkonná riaditeľka.“ Rukou ukázal na okno s holoprojekciou tliekajúcich davov. „No hoci náš priateľ umelec poukázal na dôležité body, všetky sme v plnom rozsahu premysleli a zväžili.“

Tentoraz si odkašlal senátor Kolčev. „Nerád hovorím, čo je každému jasné, aj keď sme sa to zjavne rozhodli ignorovať, no prešiel tento... *džentlmen*... dostatočnou bezpečnostnou previerkou, aby sa mohol zúčastniť na našej diskusii?“

Gladstoneová prikývla a na tvári sa jej objavil mierny úsmev, ktorý sa pokúšali zachytiť davy karikaturistov. „Ministerstvo umenia požiadalo pána Severna, aby v nasledujúcich dňoch alebo týždňoch nakreslil sériu mojich štúdií. Ak tomu dobre rozumiem, mali by mať istý historický význam a zároveň môžu poslúžiť na vytvorenie oficiálneho portrétu. V každom prípade, pánovi Severnovi udelili zlaté bezpečnostné oprávnenie úrovne T a môžeme sa pred ním voľne rozprávať. Ja navyše oceňujem jeho úprimnosť. Jeho príchod sa dá azda považovať za signál, že naše stretnutie dospeje ku koncu. Zajtra ráno o osem nula nula, krátko pred presunom flotily do planetárnej sústavy Hyperionu, sa stretneme na generálnom štábe.“

Skupina sa okamžite rozišla. Generál Morpurgo na mňa pri odchode škaredo zazeral. Senátor Kolčev popri mne prešiel s výrazom neurčitého záujmu. Člen rady Albedo sa jednoducho rozplynul. Leigh Hunt okrem Gladstoneovej a mňa ako jediný zostal v miestnosti. Jednu nohu prehodil cez operadlo nesmierne vzácnej stoličky spreď Hidžry a pohodlnejšie sa usadil. „Posaďte sa,“ vyzval ma.

Zaletel som pohľadom k výkonnej riaditeľke, ktorá si medzičasom sadla za masívny stôl. Prikývla. Sadol som si na stoličku s rovným ope-

radlom, ktorú predtým uvoľnil generál Morpurgo. Gladstoneová mi položila otázku: „Naozaj si myslíte, že obrana Hyperionu je hlúpa?“

„Áno.“

Spojila si špičky prstov a priložila si ich k dolnej pere. Okno za ňou zobrazovalo tichý rozruch pokračujúceho večierka na oslavu flotily. „Ak ste sa stále nevzdali nádeje, že sa opäť stretnete so svojim... hm... náprotivkom, zdalo by sa, že náš vojenský zásah na Hyperione je vo vašom záujme.“

Neodpovedal som. Výhľad v okne sa zmenil, teraz ukazovalo nočnú oblohu planúcu fúznymi stopami.

„Priniesli ste si pomôcky na kreslenie?“ spýtala sa Gladstoneová.

Vybral som ceruzu a malý skicár, ktoré som zatajil pred Dianou Philomelovou.

„Kreslite, kým sa budeme rozprávať,“ vyzvala ma výkonná riaditeľka.

Pustil som sa do skicovania, načrtol som uvoľnené, takmer ochabnuté telo, a potom som začal pracovať na detailoch tváre. Jej oči ma fascinovali.

Hmlisto som vnímal, že Leigh Hunt na mňa uprene hľadí. „Joseph Severn,“ zamyslel sa. „Zaujímavý výber mien.“

Rýchlymi, hrubými čiarami som naznačil Gladstoneovej vysoké čelo a výrazný nos.

„Viete, prečo ľudia nedôverujú kybridom?“ pokračoval Hunt.

„Viem. Môže za to syndróm Frankensteinovho netvora. Strach zo všetkého, čo má ľudskú podobu, no nie je celkom ľudské. Predpokladám, že je to pravý dôvod, prečo androidov postavili mimo zákona.“

„Uhm,“ súhlasil Hunt. „Lenže kybridi sú ľudia, nie?“

„Geneticky áno.“ Spomenul som si na svoju matku, ako som jej počas choroby čítal. A na svojho brata Toma. „No zároveň sú súčasťou Jadra,“ dodal som, „čím naplňajú definíciu ‚nie celkom ľudského‘.“

„Ste súčasť Jadra?“ Meina Gladstoneová ku mne obrátila tvár. Začal som novú skicu.

„Nie celkom,“ odvetil som. „Môžem voľne cestovať oblasťami, do ktorých ma pustia, ale je to skôr čosi ako pripojenie k infosfére než autentická schopnosť jadrovej osobnosti.“ Tvár mala zaujímavejšiu v trojštvrťovom profile, ale oči pôsobili silnejším dojmom spredu. Skicoval som sieť vrások, ktoré sa vejárovito rozbíhali od ich kútikov. Meina Gladstoneová zjavne nikdy neprešla Poulsenovej kúrou.

„Keby sa dalo pred Jadrom niečo utajiť,“ povedala výkonná riaditeľka, „nebolo by rozumné povoliť vám prístup k vládnym radám. Momentálne...“ Spustila ruky a vzpriamila sa na stoličke. Obrátil som nový list.

„Momentálne,“ pokračovala Gladstoneová, „máte informácie, ktoré potrebujem. Je pravda, že dokážete čítať z mysle svojho náprotivku – prvej extrahovanej osobnosti?“

„Nie.“ Nebolo ľahké zachytiť jemnú súhru vrások a svalov v kútikoch jej úst. Načrtol som ich najlepšie, ako som vedel, a pokračoval som výraznou bradou a slabým tieňom pod spodnou perou.

Hunt sa zamračil a zaškúľil na výkonnú riaditeľku. Madam Gladstoneová si opäť spojila prsty. „Vysvetlite mi to,“ vyzvala ma.

Zdvihol som zrak od kresby. „Snívam. A obsah mojich snov podľa všetkého zodpovedá udalostiam, ktoré sa odohrávajú okolo osoby s implantátom predchádzajúcej Keatsovej osobnosti.“

„Hovoríte o žene menom Brawne Lamia?“ spýtal sa Hunt.

„Áno.“

Gladstoneová prikývla. „Takže pôvodná Keatsova osobnosť, ktorú údajne zabili na Lususe, stále žije?“

Odmlčal som sa. „Je... stále vníma. Viete, že z Jadra extrahovali substrát primárnej osobnosti, pravdepodobne to urobil sám kybrid, a vložili ho do implantátu Schrönovej slučky v tele madam Lamie.“

„Áno, áno,“ netrpezlivo prikyvoval Leigh Hunt. „Ale je pravda, že ste v spojení s Keatsovou osobnosťou a cez ňu s pútnikmi, ktorí idú za Rapírom.“

Rýchlymi ťahmi ceruzou som načrtol tmavé pozadie, ktoré dodalo Gladstoneovej podobizni hĺbku. „Nie som s ňou naozaj v spojení,“ namietol som. „Snívajú sa mi sny o Hyperione, ktoré podľa vašich holokomových prenosov zodpovedajú reálnym udalostiam. S pasívnou Keatsovou osobnosťou však nemôžem komunikovať, rovnako ani s jej hostiteľkou alebo ostatnými pútnikmi.“

Výkonná riaditeľka zažmurkala. „Ako viete o holokomových prenosoch?“

„Konzul spoločníkom prezradil, že sa cez komlog dokáže pripojiť k holokomovému vysielacu na svojej lodi. Povedal im to krátko predtým, ako zostúpili do údolia.“

Gladstoneovej tón prezrádza, že pred vstupom do politiky roky pracovala ako právnička. „Ako na jeho odhalenie reagovali ostatní?“

Ceruzu som si vložil späť do vrečka. „Vedeli, že majú medzi sebou špióna. Všetkým ste to povedali.“

Gladstoneová zaletela pohľadom k asistentovi. Huntov výraz bol nečitateľný. „Keď ste s nimi v spojení,“ pokračovala, „musíte vedieť, že odkedy sa z pevnosti Chronos vybrali k Hrobkám času, nedostali sme nijakú správu.“

Pokrútil som hlavou. „Včerajší sen sa skončil vo chvíli, keď sa blížili k údoliu.“

Meina Gladstoneová vstala, prešla k falošnému oknu, zdvihla ruku a obraz stmavol. „Takže ani neviete, či sú stále nažive?“

„Nie.“

„Ako na tom boli naposledy, keď ste ich... keď sa vám o nich snívalo?“

Hunt zo mňa nespúšťal zrak. Meina Gladstoneová stála chrbtom k nám a dívala sa na tmavú obrazovku. „Všetci pútnici žili,“ odvetil som. „Možno len s výnimkou Pravého hlasu Stromu Heta Masteena.“

„Zomrel?“ vyzvedal Hunt.

„Pred dvoma dňami zmizol z vetrolode na Trávovom mori, iba niekoľko hodín po tom, čo prieskumníci Vydedencov zničili stromolod *Yggdrasil*. No krátko predtým, ako pútnici zostúpili z pevnosti Chronos, videli na piesočných dunách postavu v plášti. Kráčala smerom k Hrobkám.“

„Het Masteen?“ spýtala sa Gladstoneová.

Zdvihol som ruku. „Predpokladali, že je to on, no nevedeli to určite.“

„Povedzte mi o ostatných,“ požiadala ma.

Nadýchol som sa. Zo snov som vedel, že Gladstoneová pozná najmenej dvoch ľudí na poslednej púti k Rapírovi. S otcom Brawne Lamie sedela v Senáte a konzul Hegemónie ju osobne zastupoval na tajných rokovaníach s Vydedencami. „Otec Hoyt trpí strašnými bolesťami. Vyrozprával im príbeh o krucifixe. Konzul zistil, že aj kňaz jeden má... vlastne dva – svoj a krucifix otca Durého.“

Gladstoneová prikývla. „Stále nosí v tele parazita vzkriesenia?“

„Áno.“

„Trápi ho viac, čím bližšie je k Rapírovým loviskám?“

„Myslím, že áno,“ odvetil som.

„Pokračujte.“

„Básnik Silenus je väčšinou opitý. Je presvedčený, že jeho nedokončená báseň predpovedala a určuje chod udalostí.“

„Na Hyperione?“ Gladstoneová sa k nám stále neobrátila tvárou.

„Všade.“

Hunt sa pozrel na svoju nadriadenú, potom opäť na mňa. „Silenus je pomätený?“

Opäťoval som mu pohľad, ale nič som nepovedal. V skutočnosti som odpoveď nepoznal.

„Pokračujte,“ zopakovala Gladstoneová.

„Plukovník Kassad je naďalej posadnutý túžbou nájsť ženu menom Moneta a zabiť Rapíra. Uvedomuje si, že môže ísť o toho istého tvora.“

„Je ozbrojený?“ Gladstoneovej hlas znel veľmi jemne.

„Áno.“

„Ďalej.“

„Sol Weintraub, učenec z Barnardovho sveta, dúfa, že vstúpi do hrobky s názvom Sfinga, len čo...“

„Prepáčte,“ prerušila ma Gladstoneová, „ale dcéru má stále so sebou?“

„Áno.“

„Aká je teraz Rachel stará?“

„Päť dní, ak sa nemýlim.“ Zavrel som oči, aby som si lepšie vybavil podrobnosti včerajšieho sna. „Áno,“ potvrdil som. „Päť dní.“

„Stále mladne?“

„Áno.“

„Pokračujte, pán Severn. Povedzte mi o Brawne Lamii a konzulovi, prosím.“

„Madam Lamia plní želanie svojho bývalého klienta... a milenca. Keatsova osobnosť verila, že musí konfrontovať Rapíra. Madam Lamia to robí namiesto neho.“

„Pán Severn,“ vyčítal mi Hunt, „rozprávate o ,Keatsovej osobnosti, akoby s vami nijako nesúvisela...“

„Neskôr, Leigh,“ požiadala ho Meina Gladstoneová. Obrátila sa ku mne. „Zaujíma ma konzul. Prezradil im dôvod, prečo sa pridá k púti?“

„Áno.“

Obaja mlčky čakali.

„Konzul im porozprával o svojej starej mame,“ pokračoval som. „Žene menom Siri, ktorá pred vyše polstoročím vyvolala vzburu na Maui-Zmluve. Povedal im, že počas bitky o Bressiu prišiel o rodinu, a prezradil im svoje tajné stretnutia s Vydedencami.“

„To je všetko?“ opýtala sa výkonná riaditeľka. V hnedých očiach mala intenzívny pohľad.

„Nie. Konzul im povedal, že to on aktivoval zariadenie Vydedencov, ktoré urýchlilo otvorenie Hrobiek času.“

Hunt sa vzpriamril, nohu zložil z operadla stoličky. Gladstoneová sa viditeľne nadýchla. „Ešte niečo?“

„Nie.“

„Ako reagovali ostatní na jeho... zradu?“ opýtala sa.

Zamyslel som sa, pokúšal som sa usporiadať obrazy zo sna do lineárnej postupnosti, ako som ich mal uložené v pamäti. „Niektorých to rozhorčilo. No v tejto chvíli sa ani jeden z nich necíti mimoriadne oddaný Hegemónii. Rozhodli sa pokračovať v púti. Podľa môjho názoru sú presvedčení, že trest príde od Rapíra, nie od ľudí.“

Hunt udrel pästou do operadla stoličky. „Keby bol konzul tu, rýchlo by som ho presvedčil o opaku,“ vybuchol.

„Ticho, Leigh.“ Gladstoneová sa vrátila k stolu a dotkla sa niekoľkých papierov. Kontrolky na interkome nástojčivo blikali. V duchu som žalsol, že je mi tak neskoro večer ochotná venovať čas. „Ďakujem, pán Severn. Chcem, aby ste nasledujúce dni zostali pri nás. Nieкто vás zavedie do apartmánu v obytnom krídle Vládneho domu.“

Vstal som. „Vrátim sa na Vyhlíadku po svoje veci.“

„Netreba,“ povedala Gladstoneová. „Priviezli ich sem, skôr ako ste zostúpili z plošiny terminexu. Leigh vás vyprevadí.“

Prikývol som a vykročil za vyšším mužom k dverám.

„Pán Severn!“ zavolala za mnou.

„Prosím?“

Usmiala sa. „Cením si vašu úprimnosť. Ale od tejto chvíle predpokladajme, že ste tu iba ako dvorný umelec – bez názorov, nemý a neviditeľný. Rozumieme si?“

„Rozumieme, madam výkonná riaditeľka.“

Gladstoneová prikývla a vzápätí obrátila pozornosť k blikajúcim kontrolkám. „Výborne. Zajtra o osem nula nula si, prosím, prineste do miestnosti generálneho štábu skicár.“

V predizbe sme sa stretli so strážcom, ktorý ma viedol k bludisku chodieb a kontrolných stanovísk. Hunt za ním zakričal, aby zastal, a dobehol nás. Širokou chodbou sa rozliehala ozvena jeho krokov. Chytil ma za ruku. „Aby bolo jasné, vieme... *ona* veľmi dobre vie, kto ste, čo ste a koho reprezentujete.“

Pozrel som sa mu do očí a pokojne som odtiahol ruku. „To je dobre,“ odvetil som, „lebo ja si tým v tejto chvíli nie som vôbec istý.“

ktorá letela k nebu na mohutnom modrom plameni. Vtom zadunel aerodynamický tresk ako tlmený výkrik, rozľahol sa púšťou a odrazil sa od vzdialených štítov.

Brawne plakala a ďalej kývala: odchádzajúcemu konzulovi, oblohe, priateľom, ktorých už nikdy neuvidí, časti svojej minulosti a lodi, ktorá letela ako dokonalý ebenový šíp vypustený z božieho luku.

Planul vpred...

EDIČNÁ POZNÁMKA

V ROMÁNE SÚ POUŽITÉ úryvky z nasledujúcich básní:

John Keats – Portrét – preklad Jana Bálíková, 2025

John Keats – Hyperionov pád – preklad Jana Bálíková, 2025

John Keats – Duch, čo tu panuješ – preklad Jana Bálíková, 2025

William Butler Yeats – Druhý príchod – preklad Jana Kantorová-Bálíková
v Večné volanie, Ikar 2012

John Keats – Pieseň o sebe – preklad Jana Bálíková, 2025

William Butler Yeats – Modlitba za moju dcéru – preklad Jana Bálíková,
2025

John Keats – Hyperion – preklad Jana Bálíková, 2025

John Keats – Óda na lenivosť – preklad Jana Bálíková, 2025

DAN SIMMONS
P Á D H Y P E R I O N U

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2025
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 3 287
Zodpovedná redaktorka Dominika Weinstock
Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Z anglického originálu Dan Simmons: *The Fall of Hyperion*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Doubleday,
a division of Random House Inc., New York 1990,
preložil Michal Jedinák.
Verše prebásnila Jana Bálíková.
Jazyková redakcia Eva Piarová
Návrh obálky Matěj Pospíšil
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

e-shop: www.albatrosmedia.sk

e-mail: info@albatrosmedia.sk

ALBATROS MEDIA

Kompletnú ponuku titulov nájdete na stránke
www.albatrosmedia.sk